

for den at faa et Statspolitit, og man maa der hufte paa, at paa dette Punkt har dette Ting ingenlunde været ledigt. Thi det har, efter at der var vundet Erfaringer ved Gendarmernes Bestaaen det første Par Aar, gjort et grundigt Forsøg paa at sætte noget andet i Stedet, idet man her ved 2den Behandling har vedtaget en Forandring i Loven, hvorved Statspolitiet organiseredes paa en anden Maade. Det var et efter Omstændighederne saa grundigt Forsøg, at Regeringen saa sig foranlediget til at acceptere det og aldeles uafhængig af Gendarmloven at forelægge et selvstændigt Forslag i det andet Ting. Havde den Gang i det andet Ting Stemningen været roligere, havde man sagt: det er ikke Gendarmene, det er et andet Lovforslag, og det behandle vi, saa havde man den Gang været ude over Gendarmloven. Muligvis kan der komme Tider — og forhaabentlig ville de komme — da der frembyder sig en lignende Løsning, og man kan da være overbevist om, at fra dette Tings Side vil Lejligheden ikke blive forsvundet; saa snart man her i Tinget har en Forestilling om, at Tidspunktet er der, vil det blive grebet med stor Glæde, for at vi ogsaa kunne komme ud over dette Stridspunkt mellem vore to Partier.

Formanden: Da det ærede Medlem før ytrede, at en Del af det ærede Medlems politiske Modstandere kunde betegnes som „ikke rasende“, og altsaa andre modsætningsvis som „rasende“, bemærkede jeg godt, at det vakte Bevægelse hos Medlemmer her i Salen, men dette har jo kun kunnet ske, fordi man overjaa, at ved den Lejlighed og i den brugte Forbindelse kunde Ordet „rasende“ selvfølgelig ikke tages i sædvanlig Mening, men maatte derimod være at forstås som en Betegnelse for de Deltagere i den politiske Kamp, som efter det ærede Medlems Mening lade sig ubetinget og hensynsløst lede af et politisk Princip, i Modsætning til dem, der med Bibeholdelse af det politiske Princip dog lade sig bestemme af andre Hensyn i deres Optræden. Saaledes opfattet ligger der ingen Fornærmelse i Ordet, og jeg har derfor ikke paatalt det. Den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds har begæret Ordet; maa jeg spørge, om det er for en kort Bemærkning?

Oet. Hansen: Nej! det er ikke for en kort Bemærkning.

Formanden: Saa har 2den Landstingsmand for 11te Kreds Ordet.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke gaa ind paa den historiske Side af Sagen, den er endnu i saa frisk Minde, at det formentlig ikke behøves. Jeg skal kun fremdrage et Par enkelte Træk for at illustrere, at Landstinget aldrig fra første Færd har tænkt, at man kunde komme ind paa en Behandlingsmaade af dette Lovforslag eller denne foreløbige Lov som den, der nu er blevet det til Del i en Række af Aar. Jeg skal saaledes minde om, at Forslaget første Gang blev forelagt den 8de Januar 1886, efter at Loven var udstedt den 27de Oktober 1885, men en knap Maaned derefter, den 6te Februar, var man særdivig med Betænkningen. Den kom ikke til Behandling her, fordi Rigsdagen kort efter blev hjemsendt. Næste Aar kom Forslaget eller den foreløbige Lov for den 19de Oktober. Allerede den Gang begyndte der hos nogle af mine Meningsfæller at dænre en Tvivl, om det var Meningen at fremme denne Sag. Den ærede Landstingsmand, som ikke længere er i vor Midte, nemlig Grifstrup, udtalte sig, da der blev foreslaaet, at Forslaget skulde henvises til samme Udvalg, til hvilket flere andre foreløbige Love vare henviste, sig derimod og mente, at et selvstændigt Udvalg snarere var paa sin Plads, da han var hange for, at Sagen ellers ikke vilde naa at blive behandlet til Ende. Smidlertid blev han meget stærkt imødegaaet af en københavnsk Landstingsmand, der udtalte, at der ikke var nogen Grund til at tro, at Udvalget ikke skulde kunne magte sit Arbejde og saa Sagen behandlet i rette Tid. Ogsaa den højtærede Formand gav ham en mild Bebrejdelse for hans Mangel paa Tro paa, at Sagen kunde blive særdivig i rette Tid. Smidlertid, Samlingen gik til Ende, uden at man blev særdivig. Man naaede kun til en Beretning om samtlige foreløbige Love. Altsaa, for saa vidt kan den ærede første Taler have Ret i, at man i dette Ting efterhaanden er bleven daarligere til at behandle disse Love, thi det kan ikke nægtes, at i den første Samling var man mere resolut. Den højtærede Formand gav da ogsaa en lille Forklaring deraf, som jeg i øvrigt ikke skal besætte mig med at oplæse — den er maaste i de ærede Herrers Grindring — idet han den sidste Dag af Samlingen bemærkede, at det var ham bekendt, at man vedblivende bestæftigede sig med denne Sag, og den Behandlingsmaade maatte utvivlsomt, i det mindste indirekte, have de paagældende Ministres Billigelse og Samstemning. Det ser altsaa ud til, at det ogsaa har været den højtærede Formand lidt paafaldende, at det træk saa langt ud med Forhandlingerne. Med disse